

J.nr. 71-1277 BIE/hd

S V A R S K R I F T

Til

Østre Landsret.

I 4. afd.'s sag nr. B-3522-98:   Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

mod

Skatteministeriet
Slotsholmsgade 12
1216 København K

giver jeg møde for sagsøgte, på hvis vegne jeg nedlægger følgende

P Å S T A N D E:

Principalt: Afvisning.

Subsidiært: Frifindelse.

Sagsøgers påstand består af to led. Det første led går ud på, at sagsøger ønsker Skatteministeriet dømt for bedrageri. Det andet led går ud på, at sagsøger ønsker, at Skatteministeriet skal betale et beløb til sagsøger svarende til den del af den tilbagebetalte afgift på laserdiscs, som sagsøger har udbetalt til de kunder, der oprindeligt betalte afgiften.

Til støtte for **afvisningspåstanden** vedrørende første led i sagsøgers påstand gøres det gældende, at bedrageri er en overtrædelse af straffeloven (§ 279), der ikke er undergivet privat påtale. Det fremgår således af straffelovens § 305, at sagsøger ikke selv kan anlægge en sag herom.

Som bilag A fremlægges Københavns Politis afgørelse af 10. juni 1997 vedrørende sagsøgers anmeldelse af Skatteministeriet for bedrageri. Som det fremgår, har Københavns Politi ikke fundet grundlag for, at der skulle være begået bedrageri. Som bilag B fremlægges Statsadvokaten for Københavns afgørelse af 2. juli 1997, hvorved afgørelsen i bilag A stadfæstes.

Til støtte for afvisningspåstanden vedrørende andet led i sagsøgers påstand gøres det gældende, at sagsøger ikke har retlige interesse i at få dette spørgsmål pådømt. Det skyldes, at der er identitet imellem dette spørgsmål og det spørgsmål, som allerede er til pådømmelse i den verserende retssag, som Laserdisken har anlagt mod Skatteministeriet (4. afd.'s sag nr. B-1893-96), og som er berammet til domsforhandling den 25. november 1999. At sagsøger godt er klar over dette bekræftes flere steder i stævningen, jf. f.eks. side 3 og side 5.

Hvis sagsøger virkelig har troet, at tilbagebetalingen af afgiften skulle betragtes som en "gave", skal sagsøgte gerne rydde denne misforståelse af vejen. Sagsøgte kan bekræfte, at det har været en forudsætning for den tilbagebetaling, der blev foretaget af Told- og Skatteregion Aalborg den 18. november 1994, at afgiftsbeløbet blev videregivet til dem, der oprindeligt havde betalt afgiften, dvs. de pågældende kunder.

Der henvises til den skriftlige erklæring fra den pågældende sagsbehandler i Told- og Skatteregion Aalborg, som er fremlagt i den verserende erstatningssag (bilag A.D), og som fremlægges i denne retssag som bilag C.

Det beløb (kr. 246.497,60), som sagsøger hævder at have videregivet til kunderne, bestrides som udokumenteret. Det kan i denne forbindelse nævnes, at sagsøger i erstatningssagen har oplyst, at han har udbetalt kr. 242.118,40 til de kunder, der oprindeligt havde betalt afgiften.

Under henvisning til retsplejelovens § 253 anmoder sagsøgte om, at formalitetsspørgsmålet om afvisning gøres til genstand for særskilt og forlods prøvelse.

På denne baggrund fremkommer jeg ikke i dette svarskrift med anbringender til støtte for frifindelsespåstanden, jf. retsplejelovens § 351, stk. 6.

Den subsidiære frifindelsespåstand begrundes foreløbig med de samme anbringender, som er gjort gældende ovenfor vedrørende afvisningspåstanden.

For den gode ordens skyld bestrides det i denne sag - lige som i erstatningssagen - at der skulle være grundlag for at pålægge sagsøgte bøde efter retsplejelovens § 324 og § 325.

Når sagsøgte har fastholdt og stadig fastholder, at forholdet imellem sagsøger og hans kunder er erstatningssagen uvedkommen, skyldes det, at det centrale spørgsmål i erstatningssagen er, om der foreligger et ansvarsgrundlag for Skatteministeriet, og om sagsøger kan dokumentere, at han på grund af afgiften har lidt et tab ved nedgang i sin omsætning. Dette er et andet spørgsmål end spørgsmålet om, at den tilbagebetalte afgift skal udbetales til sagsøgers kunder.

På ovennævnte baggrund opfordres sagsøger til at hæve denne sag.

Såfremt dette ikke sker, og såfremt afvisningspåstanden ikke måtte blive taget til følge, forbeholder sagsøgte sig i et kommende processkrift at uddybe anbringenderne til støtte for frifindelsespåstanden.

Sagsøgte forbeholder sig i denne forbindelse at nedlægge selvstændig påstand om, at sagsøger (Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen) tilpligtes at tilbagebetale et beløb til Skatteministeriet svarende til det beløb, som Skatteministeriet eventuelt måtte blive dømt til at udbetale direkte til Laserdiskens kunder, jf. den parallelle sag, som er anlagt af én af sagsøgers kunder - Nicolas Staubrand - mod Skatteministeriet (4. afd.'s sag nr. B-3523-98).

Tilsvarende vil sagsøgte under erstatningssagen gøre gældende, at i det omfang sagsøger overhovedet måtte opnå en erstatning, skal der ske modregning af det beløb, som Skatteministeriet har tilbagebetalt til sagsøger, men som sagsøger ikke har udbetalt til sine kunder, og at der i denne forbindelse må tages højde for den rentefordel, som sagsøgte har haft ved at råde over beløbet siden tilbagebetalingen den 18. november 1994.

M O M S R E G I S T R E R I N G:

Sagsøgte er ikke momsregistreret.

P R O C E S S U E L L E M E D D E L E L S E R

til sagsøgte kan stiles til Kammeradvokaten, Vimmelskaftet 47, 1161 København K., (j.nr. 71-1277 BIE/hd).

D O K U M E N T E R,

som påberåbes:

Bilag A: Københavns Politis afgørelse af 10. juni 1997.

Bilag B: Statsadvokaten for Københavns afgørelse af 2. juli 1997.

Bilag C: Skriftlig erklæring fra Villy Ilsøe, Told- og Skatte-region Aalborg.

København, den 8. februar 1999

Kammeradvokaten

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Peter Biering'. The signature is written in a cursive style with a long horizontal stroke at the end.

v/Peter Biering